

Bekend van
de tv-serie
VERA

STILLE ANN CLEEVES STEM

INSPECTEUR VERA STANHOPE

Wanneer Vera het lichaam van een vrouw vindt, hoopt ze
tegen beter weten in dat het om een natuurlijke dood gaat...

Over het boek

Wanneer Vera Stanhope een uurtje pauze neemt om een paar baantjes te trekken in het plaatselijke wellness-centrum, vindt ze in de sauna het lichaam van een vrouw. Heel even vraagt Vera zich af of er misschien sprake is van een natuurlijke dood, maar helaas...

Samen met haar team ondervraagt Vera het personeel van het wellness-centrum en de nabestaanden van de dode vrouw, een alleenstaande moeder en maatschappelijk werkster. Haar dochter Hannah blijkt een relatie te hebben met Simon, een jongen uit een welgestelde familie, en zijn ouders zijn het volstrekt niet eens met de relatie.

Terwijl Vera's collega Joe Ashworth een balans probeert te vinden tussen zijn privéleven en zijn baan, geniet Vera van het feit dat ze weer de leiding heeft over een onderzoek.

Dan blijkt dat het slachtoffer betrokken was bij een schokkende zaak rond een kind en dreigt het onderzoek volledig uit de hand te lopen...

Over de auteur

Ann Cleeves studeerde aan de universiteit van Sussex, waarna ze een baan kreeg bij de kinderbescherming en later bij een vrouwenopvangcentrum. In 1983 begon ze met het schrijven van thrillers en detectives, waarvan ze er inmiddels al meer dan vijftientig op haar naam heeft staan. De Vera Stanhope-reeks is in 2011 succesvol verfilmd voor tv. Daarnaast schrijft Cleeves stand alones en de Jimmy Perez-reeks, die zich op de Shetlands afspeelt en die ook verfilmd zal worden.

Van dezelfde auteur

Ravenzwart
Witte nachten
Blauw licht
Reddende engel

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina: [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Ann Cleeves

Stille stem

A.W. Bruna Fictie

Oorspronkelijke titel
Silent Voices
Copyright © 2011 Ann Cleeves
Vertaling
Erik de Vries
Omslagbeeld
@ Imageselect
Omslagontwerp
Wil Immink Design
© 2013 A.W. Bruna Uitgevers, Utrecht

ISBN paperback 978 94 005 0099 0
ISBN e-book 978 90 449 6678 7
NUR 305

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veelevoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprerecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprerecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Voor Tim

1

Vera zwom traag. Ze werd voorbijgezwommen door een oudere man wiens badmuts zijn hoofd omsloot als een volledig uitgerold condoom. Hij zwom niet krachtig, maar ging niettemin harder dan zij. Ze was de sloomste van het zwembad. En toch had ze het gevoel dat ze elk moment kon bezwijken door de inspanning die het haar kostte om haar logge lijf door het water te trekken.

Omdat ze gruwde van het gevoel van water over haar gezicht – een enkele golf volstond om haar het idee te geven dat ze verdrong – deed ze een trage borstcrawl, waarbij ze haar kin een paar centimeter boven het wateroppervlak hield. Ze zag er waarschijnlijk uit als een reuzenschildpad.

Ze slaagde erin haar hoofd nog wat verder op te tillen, zodat ze op de klok kon kijken die aan de muur hing. Bijna middag. Nog even en de frisse en fruitige bejaarden zouden hun opwachting maken voor hun aquarobics. De vrouwen met gelakte teennagels en gebloemde badpakken, zelfvoldaan over het feit dat zij de laatste generatie waren die bijtijds mocht genieten van een voortijdige ouwe dag. De muziek, vervormd door de bedroevend slechte geluidsinstallatie en de vreselijke akoestiek van het zwembad, zou zo hard staan dat je feitelijk niet meer over muziek kon spreken. Een jonge vrouw in stretchkleding zou de dames toeschreeuwen. Vera werd alleen al onpasselijk van de gedachte. Ze had haar geplande tien baantjes afgewerkt. Oké, acht. Op momenten dat haar leven ervan afhing, kon ze zichzelf niet voor de gek houden. En op dit moment gaven haar gierende longen haar inderdaad het gevoel dat haar leven op het spel stond. Bekijk het maar! Vijf minuten in het stoombad, een supersterke latte, en dan weer aan het werk.

Het zwemmen was een idee van haar huisarts geweest. Vera had zich tijdens de controle voorbereid op de gebruikelijke preek over haar gewicht. Ze loog altijd over haar drankgebruik, maar wat haar overge-

wicht betrof, viel er weinig te ontkennen. De arts was piepjong, leek eerder een kind dat in grotemensenkieren was gehesen.

‘Beseft u wel dat u zichzelf langzaam te gronde richt?’ Ze had hierbij voorover over haar bureau geleund, zodat Vera kon zien dat haar gave huid niet werd bedekt door make-up en een vleugje volwassen parfum haar neus binnendrong.

‘Ik ben niet bang om dood te gaan,’ had Vera geantwoord. Ze hield wel van grote woorden, maar sprak in dit geval ook de waarheid.

‘Ik zeg natuurlijk niet dat u doodgaat.’ De arts had een heldere stem, zij het iets te hoog voor het aangename. ‘Niet op korte termijn, in elk geval! Wat volgde was haar opsomming van alle mogelijke kwalijke gevolgen van Vera’s bandeloosheid. Als een ouderwetse bovenmeester die de scepter zwaait. ‘Het wordt hoog tijd dat u eens een paar moeilijke knopen gaat doorhakken aangaande uw levensstijl, mevrouw Stanhope.’

Inspecteur, was Vera geneigd haar te verbeteren. Inspecteur Stanhope. Ze besepte echter dat het noemen van haar rang op dit kind geen indruk zou maken.

En dus was Vera lid geworden van de sportschool in dit grote, afgelegen hotel, waar ze vrijwel elke dag een uur besteedde aan het trekken van haar tien baantjes. Of acht. Nooit, dacht ze streng, minder dan acht. Ze zwom bij voorkeur op een tijdstip dat het zwembad leeg was. De vroege ochtenden en avonden vielen om die reden af. Dat waren de momenten waarop de kleedruimten werden overspoeld door de jonge, magere en gebruide vrouwen, die hun iPods aanzetten en met de toestellen in de sportschool aan de slag gingen. Vera kon zich toch niet met haar schilferige eczeembenen, haar vetrollen en haar cellulitis te midden van deze kwebbelende en giechelende godinnen begeven? Af en toe gunde ze zichzelf een blik in de ruimte die leek op een moderne martelkamer, gevuld met enorme apparaten en zwoegende en kronkelende lichamen. De mannen glommen van het zweet. Gefascineerd keek ze naar de gladde spierpartijen, de brede schouders en de in gym schoenen gestoken voeten die ritmisch op de loopband neerdreunden.

Meestal ging ze in de loop van de ochtend naar de sportschool, onder het voorwendsel van een vergadering. Ze had een lokatie uitgezocht die niet al te dicht bij haar werk lag; herkend worden was wel het laatste waar ze op zat te wachten. Ze had voor haar collega’s verzwegen dat ze aan het sporten was geslagen, en hoewel die wellicht hun vraagtekens zetten bij de chloorlucht die haar huid en haren verspreidden, waren ze

wel zo verstandig hier geen opmerkingen over te maken. Ze was inmiddels bij de rand van het bad aangekomen waar ze even uithijgde. Ze kon zichzelf onmogelijk uit het zwembad hijsen, zoals ze al die jonge meiden zag doen. Terwijl ze naar het trappetje waadde, begon een medewerker de boeien die op het water dobberden te verplaatsen om het gebied af te bakenen waar de aquarobicsles zou worden gegeven. Ze was net op tijd.

In de stoomcabine rook het naar cederhout en eucalyptus. Er hing zoveel stoom dat ze aanvankelijk niet kon zien of er al iemand anders binnen was. Ze vond het niet erg om deze ruimte met anderen te delen – hierbinnen zou haar lelijkheid tenminste niemand opvallen. Haar overgewicht mocht niet te verbergen zijn, de rest wel. Vreemd genoeg voelde ze zich kwetsbaar als ze alleen met een man in de cabine zat. Ze was niet bang aangerand of zelfs maar onzedelijk betast te worden, noch vreesde ze ervoor dat een of andere gek zich letterlijk bloot zou geven. Slechts een klapdeur scheidde hen van het rumoer uit het zwembad. Een schreeuw was genoeg om de aandacht van het personeel te trekken. En voor gekken was ze sowieso niet snel bang. Maar hier hing een intimiteit waar ze maar niet aan gewend raakte. Ze had het idee dat ze zichzelf tijdens een gesprek van een kant zou laten zien die ze naderhand zou betreuren. Dit zou een plek kunnen zijn waar ze, vrijwel naakt en versuft door de warmte en de geuren, wellicht te veel zou loslaten over gevoelige materie.

Ze ontwaarde een andere vrouw in de stoomcabine die met opgetrokken knieën in een hoek zat, haar voeten rustend op de marmeren bank. Ze lag met haar hoofd achterover en op Vera maakte ze een geheel ontspannen indruk. Vera was jaloers op haar. Het lukte haar hoogstzelden om zich volledig te ontspannen. Toen die kind-arts yoga had aangeraden, had Vera zowaar een les bijgewoond, die ze echter onuitstaanbaar saai had gevonden. Ogenschijnlijk urenlang dezelfde houding aanhouden, of plat op je rug blijven liggen, terwijl je hoofd zich vult met gedachten en ideeën die schreeuwen om actie. Hoe kon dat in godsnaam ontspannend werken? Vera liet zich behoedzaam op het door de condens glad geworden marmer zakken, maar slaagde er niet in te voorkomen dat ze een geluid produceerde alsof ze een natte wind liet. De tactvolle dame in de hoek gaf geen kik. Vera probeerde haar hoofd in haar nek te leggen en haar ogen te sluiten, maar direct namen gedachten over haar werk bezit van haar geest. Geen specifieke zaak waar ze zich

het hoofd over brak. Het was al sinds Kerstmis ongewoon rustig. Maar er was altijd wel wat: kinderachtige machtsspelletjes op kantoor, een gedachte aan een tip die had moeten worden nagetrokken. Op dit soort momenten van lichamelijke inactiviteit draaiden haar hersenen juist op volle toeren.

Ze opende haar ogen en gunde de vrouw in de hoek een kortstondige, afgunstige blik. De stoom leek wat dunner te worden en Vera zag dat de vrouw niet bejaard, maar van middelbare leeftijd was. Kortgeknipt, krullerig haar, een effen blauw badpak. Slang, met lange, mooie benen. Pas toen een verborgen luchtstroom de stoom weer in beweging bracht, besepte Vera dat haar medebaadster te stil was en haar huid te bleek. Het object van Vera's afgunst was dood.

2

In het zwembad was de aquarobicsles inmiddels begonnen. Van de muziek die klonk, viel alleen de stampende bas te onderscheiden. Vera keek over de klapdeur heen. De vrouwen in het water draaiden met hun lichamen en staken hun handen in de lucht. Ze boog zich over het lichaam en zocht naar een hartslag, al wist ze dat ze die niet zou voelen. De vrouw was vermoord. Het wit van haar ogen was doorspekt met piepkleine bloeduitstortingen, haar hals was bezaaid met blauwe plekken. Hoewel ze wist dat het geen pas gaf, juichte Vera vanbinnen stiekem. Maar ze twijfelde. Massale paniek was wel het laatste wat ze kon gebruiken. Ook was ze niet van plan artsen of collega's onder ogen te komen zolang ze haar zwarte badpak nog aanhad, waarin ze eruitzag als een opgeblazen ballon. Ze wilde zich eerst verkleden.

Een jonge vrouw in uniform, bestaande uit een geel poloshirt en een gele korte broek, was aan de rand van het zwembad drijvend speelgoed aan het verzamelen. Vera gebarde dat ze naar haar toe moest komen.

'Ja?' zei de vrouw, die volgens de badge aan het nylonkoord om haar nek Lisa heette. Ze legde de zwemmatten op een stapel en glimlachte plichtmatig.

'Er ligt een dode vrouw in de stoomcabine.' Het lawaai om hen heen was dermate luid dat Vera niet bang was dat iemand haar woorden had opgevangen.

Maar het meisje had haar goed verstaan. De glimlach verdween. Lisa keek haar zwijgend en doodsbang aan.

'Ik ben van de politie,' zei Vera. 'Inspecteur Vera Stanhope. Blijf hier. Ga niet naar binnen en zorg dat de anderen dat ook niet doen.' Nog steeds geen reactie. Lisa bleef haar maar aanstaren. 'Heb je me gehoord?'

Lisa knikte – maar was ogenschijnlijk nog altijd niet in staat een woord uit te brengen.

Omdat de les nog in volle gang was, was de kleedkamer uitgestorven. Vera haalde haar mobiel uit haar kluisje en belde Joe Ashworth, haar brigadier. Kortstondig overwoog ze tegen hem te liegen. Ik zat koffie te

drinken aan de bar, iemand van het personeel heeft het lijk ontdekt en me gewaarschuwd. Maar daar zou natuurlijk niemand intrappen. Ze had in de stoomcabine gezweet en geniesd. Ze had DNA-sporen achtergelaten. Net als talloze andere leden. Bovendien, hoe vaak was ze zelf niet uitgevaren tegen getuigen die hun gène probeerden te verhullen met onschuldige leugentjes?

Met haar vrije hand trok Vera haar onderbroek aan. Zodra de les voorbij was, zouden de zwemsters voor de stoomcabine in de rij staan en ze was er niet zeker van dat het meisje in het geel erin zou slagen de bezoekers buiten de deur te houden.

Ashworth nam op.

‘Ik heb een verdacht sterfgeval,’ zei ze. Het had weinig zin om uit de doeken te doen hoe ze in deze zaak verzeild was geraakt. Ze gaf een paar details. ‘Zet de zaak in gang en kom zo snel mogelijk hierheen.’

‘Hoe weet je zo zeker dat het geen natuurlijke dood betreft? Een hartaanval is niet uit te sluiten bij hitte en inspanning. Misschien is er iemand op de sportschool die te veel politieseries op tv heeft gezien? Die van twee plus twee vijf wil maken?’

‘Het arme mens is gewurgd.’ Hoewel Vera wist dat het niet mogelijk was, ging ze er op een of andere manier toch van uit dat Ashworth haar gedachten kon lezen. Ze was elke keer weer ontstemd als hij het tegendeel bewees. Zou ze hem bovendien hebben gebeld als er werkelijk sprake was geweest van een hartaanval?

‘Ik ben in de buurt,’ zei hij. ‘Ik ben in dat chique tuincentrum op zoek naar een cadeau voor mijn moeders verjaardag. Ik ben er over tien minuten.’

Ze beëindigde het gesprek en kleepte zich verder aan. Haar rok bleek op haar badpak te zijn gevallen en had daardoor een natte plek aan de achterkant. Het zag eruit alsof ze in haar broek had geplast. Ze vloekte binnensmonds, en liep terug naar het zwembad. Ze kon de afkeurende blikken voelen, toen ze om het voetenbad heen liep. Dit was doorgaans verboden terrein voor mensen met gewone kleren aan. Ze moest een bedrijfsleider zien te vinden, maar ze wilde de plaats delict niet achterlaten. De aquarobicsles naderde zijn hoogtepunt. De steigerende dames, geflankeerd door een of twee mannen, dansten door het water. Toen de muziek zweeg, viel de dansende menigte lachend en kakelend uiteen. De stretchvrouw riep in haar microfoon dat ze het allemaal geweldig hadden gedaan en dat ze iedereen de volgende les weer hoopte te mogen verwelkomen.

Vera zag haar kans schoon en griste de microfoon uit de handen van de instructrice. Ze aarzelde hierna even. Ze stond altijd graag in het middelpunt van de belangstelling. Ze was zich er terdege bewust van dat ze af en toe het onderwerp van spot was, maar vond dat minder erg dan genegeerd worden.

‘Dames en heren.’

Iedereen staaarde haar aan, ogenschijnlijk van slag door de ongebruikelijke interruptie van een vrouw die daar overduidelijk niet thuis hoorde. Wat was er aan de hand? Een protestactie wellicht? Het Dikke Mensen Bevrijdingsfront dat het recht op een ongezonde levensstijl wilde propageren? Dit waren de gedachten die Vera kreeg toen ze de reacties zag. Maar het feit dat ze haar kleren aanhad, verschafte haar een gevoel van macht. Vanaf hier had ze onbelemmerd uitzicht op de gerimpelde nekken en het lillende vlees; ze had vrij uitzicht op hun ongeverfde haarwortels.

‘Ik ben inspecteur Vera Stanhope van de politie van Northumbrië.’ Toen ze opkeek, zag ze Joe Ashworth vanuit de richting van de kleedkamers tevoorschijn komen, in het gezelschap van een man in pak van wie ze vermoedde dat hij weleens de bedrijfsleider van het hotel zou kunnen zijn. Hij was er nog sneller dan ze had verwacht. ‘Het spijt me u te moeten meedelen dat er zich een sterfgeval in deze sportschool heeft voorgedaan. Ik verzoek u allen vriendelijk om uw medewerking in deze zaak. Gaat u allen alstublieft naar de kleedkamers. Zodra u zich hebt omgekleed, verzoeken we u in de hal te blijven wachten, zodat we een paar details met u kunnen doornemen. We willen u zo min mogelijk hinder bezorgen, maar ik sluit niet uit dat we in de nabije toekomst nog eens contact met u moeten opnemen.’ Ze keek over het water naar Ashworth en zijn gesprekspartner. Ze knikten beiden ten teken dat ook zij hadden begrepen wat er van hen werd verwacht.

Een voor een kwamen de zwemmers uit het bad. Ze waren allen nieuwsgierig en uitgelaten. Net scholieren, dacht Vera. Er zouden in elk geval geen klachten komen dat ze te lang hadden moeten wachten voordat hun verklaring kon worden afgenomen. De bezoekers hadden te veel tijd en te weinig opwindning in hun leven. Het was moeilijk voorstelbaar dat een van hen wellicht een moordenaar was.

Ashworth liep om het zwembad heen en voegde zich bij haar, samen met de man in pak. De vreemdeling was jong, gediensig, klein, druk en gezet. Ze had zich zorgen gemaakt over een eventueel gebrek aan medewerking van de hotelleiding: een moordzaak was niet bepaald goede

reclame, maar deze man leek minstens zo uitgelaten als de gepensioneerde bezoekers van zijn zwembad. Hij wipte heen en weer op de bal van zijn voeten en wreef in zijn handen. Vera kreeg de indruk dat hij vooral dacht aan het sterke verhaal dat hij vanavond thuis aan zijn vrouw kon vertellen, en dat hij hoopte dat hij die avond op het lokale journaal te zien zou zijn. Iedereen was tegenwoordig uit op roem.

‘Dit is Ryan Taylor,’ zei Ashworth. ‘De bedrijfsleider.’

‘Is er iets waarmee ik u kan helpen, inspecteur?’

‘Jep. Regel thee en koffie, veel, en breng alles naar de hal. Met koekjes, broodjes. We zullen de bezoekers een tijdje moeten laten wachten, het loopt tegen lunchtijd. We kunnen ze maar het beste tevreden houden.’

Taylor aarzelde.

‘Je kunt hen gewoon laten betalen,’ zei ze, toen ze zijn aarzeling bespeurde. ‘Gezien de tarieven hier zal niemand schrikken van een paar euro voor een deftig bakkie koffie.’

Zijn gezicht klaarde op. De dood van deze onbekende vrouw van middelbare leeftijd was niet zozeer een tragedie voor hem, dacht ze, als wel een mogelijkheid om zaken te doen. Ze had erop gerekend dat hij hen alleen zou laten, maar in plaats daarvan nam hij een paar passen afstand en begon in de walkietalkie te praten die hij aan zijn riem meedroeg.

Lisa stond nog altijd bij de deur van de stoomcabine. Ze was bleek. Vera vroeg zich af of ze de deur had opengemaakt en een blik naar binnen had geworpen. Van zo’n jonge vrouw had Vera eigenlijk een vergelijkbare reactie verwacht als die van de bedrijfsleider. De dood was vast geen reëel gegeven voor haar, eerder de openingsscène van een tv-serie.

‘Heb je iets aangeraakt?’ vroeg Vera. ‘Dat is niet erg, als ik het maar weet. Vingerafdrukken, weet je wel.’ Maar de enige plek waar ze vingerafdrukken zouden vinden, zou aan de buitenkant van de deur zijn, dacht Vera. Binnen zouden ze met dank aan de stoom niets aantreffen. Het poeder zou meteen gaan klonteren.

Lisa gaf uiteindelijk antwoord. ‘Nee,’ zei ze bedremmeld en timide, ‘ik heb nergens aangezet.’

‘Gaat het wel, lieverd?’

De jonge vrouw leek zichzelf te herpakken en glimlachte. ‘Ja hoor, het gaat best.’

‘Ben je de hele dag al aan het werk?’

‘Vanaf acht uur vanochtend.’

Vera trok een paar latexhandschoenen aan, die ze daarnet van Joe had

gekregen. Joe was een echte padvinder, altijd overal op voorbereid. Toen ze naar haar vingers keek, moest ze terugdenken aan de oude man met zijn badmuts op. Zou ze hem in zijn gewone kloffie herkennen? Misschien niet. Ze deed de deur naar de stoomcabine open. 'Neem even een kijkje,' zei ze. 'Maak je geen zorgen. Het ziet er niet dramatisch uit. Wat ik graag wil weten is of je haar herkent. Dat zou een boel tijd schelen.' Achter Lisa's rug fronste Joe Ashworth zijn wenkbrauwen en hij schudde zijn hoofd, uit verontwaardiging en afkeuring. Hij leefde in de veronderstelling dat vrouwen tere bloemen waren, die niet zonder zijn bescherming konden.

'Ik ken hier eigenlijk niemand bij naam,' zei Lisa. 'Dat hoeft ook niet als je in het zwembad werkt. Dat is anders dan wanneer je voor de klas staat.'

'Maar je kunt ons vast vertellen of ze hier vaker kwam. Misschien was ze wel een deelnemer aan een van jouw lessen.'

Lisa aarzelde en keek toen naar binnen.

'Heb je haar eerder gezien?' vroeg Vera. Wat was het toch met dit meisje? Vera kon maar niet uit de voeten met dit soort slappe en weke jonge vrouwen.

'Dat weet ik niet zeker. Ze lijken allemaal zo op elkaar, vindt u ook niet?' Vera kon het hier wel mee eens zijn. Wat haar betrof leken ook alle dunne, jonge meiden op elkaar.

'Kan de stoom worden uitgeschakeld?' Vera wist niet precies welke uitwerking warmte en vocht op een lijk hadden, maar het leek haar niet waarschijnlijk dat het bevorderlijk was voor de conservering. 'Zonder naar binnen te hoeven, bedoel ik.'

Taylor kwam naar haar toe gestuiterd. 'Natuurlijk, ik ga er meteen werk van maken.' Hij aarzelde. 'Zijn er nog andere dingen waarmee ik kan helpen?'

'Ik ga ervan uit dat ze hier vanochtend is overleden,' zei Vera. 'Ik neem tenminste aan dat hier 's avonds wordt schoongemaakt. Als ze toen al in de stoomcabine had gelegen, zou iemand haar gevonden moeten hebben.'

'Ja, uiteraard.'

Maar dat antwoord deed haar geforceerd aan. 'Is dat echt zo? Dit is een moordonderzoek. Ik ga me er echt niet druk over maken of jullie de regels omtrent hygiëne al dan niet naleven.'

'We hebben wat problemen binnen onze schoonmaakploeg. Een paar vaste krachten zitten ziek thuis. Ik heb wel een tijdelijke vervanger, al is

hij niet heel goed. Ik zal niet willen beweren dat hij hierbinnen niet schoongemaakt heeft, maar het zou me niet verbazen als hij er bijtijds tussenuit geknepen is.’

‘Waar heb je hem vandaan?’ Vera probeerde niet al te gretig over te komen, maar haar interesse was gewekt. Een nieuw personeelslid. Een dode badgast. Er bestond niet per se een verband tussen die twee feiten, maar het zou het leven heel wat makkelijker maken, als zou blijken dat de tijdelijke schoonmaakkracht al eens was veroordeeld voor de moord op vrouwen van middelbare leeftijd. Of dat het slachtoffer zijn van hem vervreemde echtgenote blijkt te zijn.

‘Hij is de zoon van onze receptioniste. Studeert aan de universiteit, is thuis vanwege de vakantie.’

‘Oké.’ Ze had kunnen weten dat het er in het leven niet zo eenvoudig aan toeging. ‘Ik wil hem spreken. Net als alle andere personeelsleden die dienst hadden.’ Het leek haar beter om zelf het personeel te onderwerpen en de olijke grijsaards over te laten aan Ashworth, die over engeligeduld beschikte. ‘Ik neem aan dat jullie een lijst hebben van de leden die vandaag binnen zijn geweest?’

De sportschool beschikte over een toegangssysteem met magneetkaarten. Ze rekende erop dat elke kaart over een eigen chip beschikte en niet alleen maar de tourniquet ontgrendelde.

‘Ja,’ antwoordde hij, wederom zonder al te veel overtuiging. ‘Alle IT-zaken worden afgehandeld op het hoofdkwartier in Tunbridge Wells. Ik ga ervan uit dat zij over deze gegevens beschikken.’ Het leek Vera een mooi klusje voor Holly om daar achteraan te gaan. Dat zou een saaie bedoening worden: aan de lijn blijven wachten, terwijl een of andere nerd met de computer in de weer was. Holly, haar kersvers aangestelde hoofdagent, was jong, mooi en slim, en zelfs zonder haar ooit gezien te hebben, zou de computernerd de drang voelen om haar te laten zien hoe slim hij was. Holly kon ook behoorlijk bijdehand zijn, vandaar dat Vera haar af en toe een saai klusje in de maag splitste om haar haar plaats te wijzen.

‘Is het voor een niet-lid mogelijk om het zwembad binnen te komen?’

‘In theorie,’ zei Taylor. ‘Dan moet ze een introducée zijn geweest van iemand die wel lid is. Dan moet het lid haar kaart laten zien, waarna we de gast inschrijven.’

In gedachten liep Vera haar eigen bezoeken aan de sportschool langs. Ze had altijd haast, hield vaak haar magneetkaart ondersteboven, zodat de tourniquet niet openging en liet dan van de zenuwen, omdat ze zo-

veel mensen ophield, haar handdoek op de grond vallen. Maar meestal zat er achter de balie een in het geel gestoken mevrouw die haar te hulp schoot.

‘U zei “In theorie”. Hoe zit het met de praktijk? Hoe moeilijk is het om binnen te komen?’

‘Niet moeilijk. Als je weet welke maatregelen we nemen, is het systeem te omzeilen.’

‘Hoe?’ Iets aan de kleine, gezette man begon haar tegen te staan. Het was zijn goede humeur, bedacht ze. Hij leek zich door niets uit het veld te laten slaan. Van vrolijke mensen kreeg ze het pas echt op haar heupen.

‘Nou, je kunt altijd doen alsof je je toegangskaart bent vergeten. Dat gebeurt aan de lopende band. We vragen die bezoekers wel om zich in te schrijven, voordat ze naar binnen gaan, maar die handtekeningen worden nooit vergeleken met die van de leden. Karen van de receptie zal je gewoon binnenlaten.’

‘Je kunt dus elke naam invullen die je maar wilt?’

‘Daar komt het wel op neer.’

‘Op welke manieren is het systeem nog meer te omzeilen?’

‘Je kunt een kaart lenen. We vermoeden dat dat ook veel wordt gedaan, zeker door de wat jongere leden. Elke kaart is voorzien van een foto, maar daar letten we doorgaans niet op. Die zit er voornamelijk op om fraude te ontmoedigen.’ Het leek hem weinig te kunnen schelen dat er misbruik van het systeem werd gemaakt – hij leek het zelfs wel grappig te vinden.

‘Geweldig,’ zei Vera. ‘Geweldig, verdomme.’ Maar in werkelijkheid was ze al gegrepen door de complicaties van deze zaak. Ze was een goede speurder. Ze kreeg echter niet vaak de kans dat te laten zien.